

Izhaja dne 1.-10. in 20. vsakega meseca Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9 Tiska Narodna Tiskarna Izdajatelj in odgovorni urednik Franco Bevk Cena glasom: 1 milimeter visocine v širini enega stolpa L. 30, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vsakla naznanila itd. vrsta 1 L. 45 inozemstvo L. Za Celoletna naročnina 22.50 L.

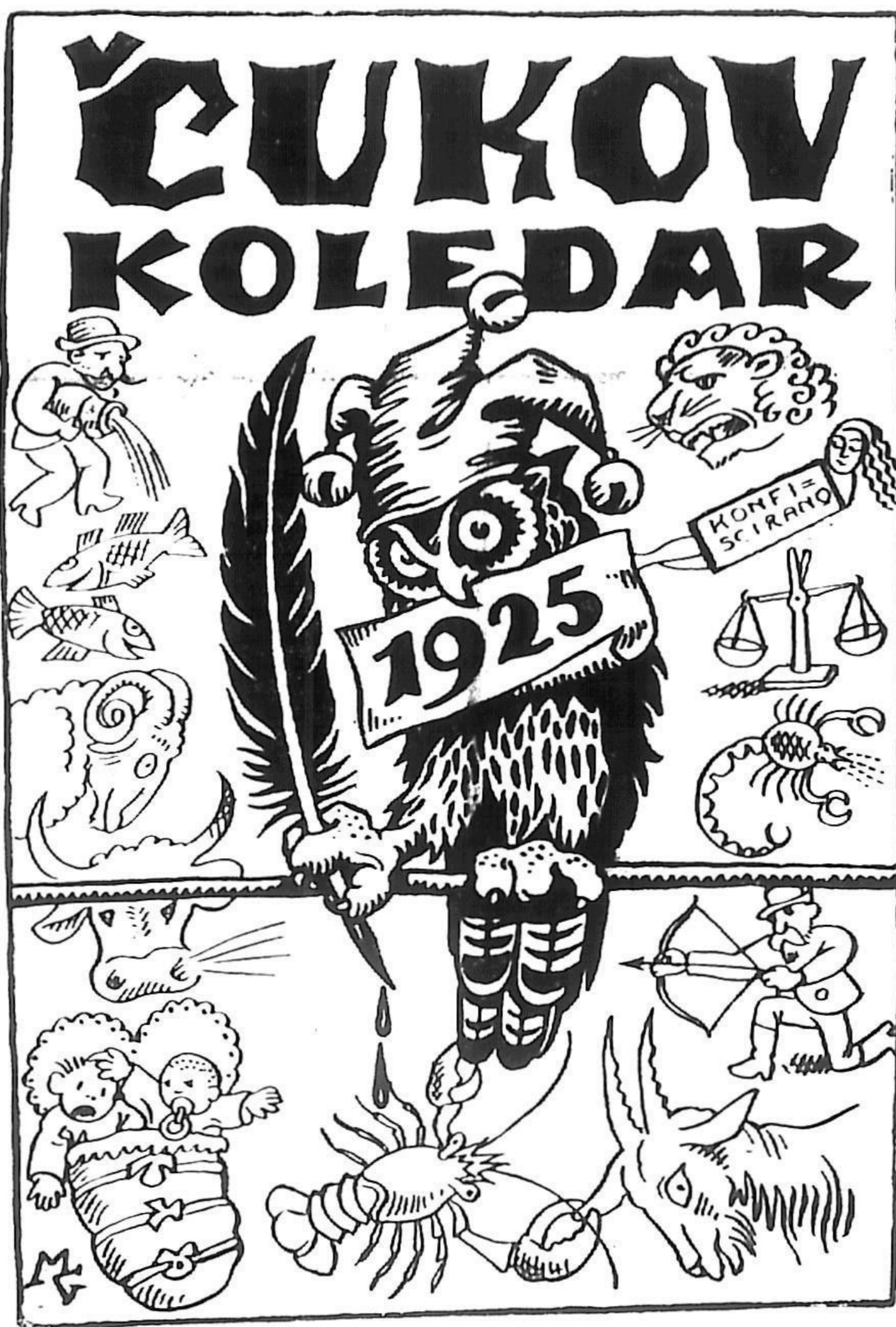
Leto III.

GORICA, dne 1. decembra 1924

št. 34.

Čukov koledar - danes je vladar.

Naj bo tudi letos, kar je lani bilo, da ne bo se morda reklo, govorilo, da dovtip je zmrznil, ga je burja vzela, potopil se v blatu, ga ubila strela. Res so časi kisli, da se ne bahamo, bolj kot kranjsko zelje, v tem že prav vam damo. Toda Čuk na palci še korajžo kaže, va vas še zabava, vam prijetno laže. Koledar izšel je, lepši je kot lani, če ga boste brali, ne boste zaspani. Poln je koš dovtipov, in rešeto smeha, kdor smejati začne, ta se vam ne neha. Nove je vsebine, novo mu je lice, le oglejte dobro nove si platnica. Poleg tega nove mesečne vinjete, pesmi tudi nove letos so zapete. Kdaj vas trka luna, kdaj se čas ženiti, vse je v koledarju, saj to mora biti. Pesmice poskočne so od Čuka zbrane, od vasi so vsake v šopku vam podane. In pa humoreske, kdo pa jih prešteje, vsaka polna smeha, in humor pri njih veje. In če čete groze, »Strašno noč berite, pa Nevihto« lepo, je ne odložite,

dokler je prebrali, niste prav do kraja, koledar res vabi, koledar osvaja.

In pa »preklja« Mica, hči je od Lapuha, bo vzbudila smeha, to je prava muha, ki jo Čuk zadel je in jo vam serviral; to je vredno branja, ne da bi pretiral.

Pa karikature? Se od smeha počí! Trebuh si zaveži, da ti ne razpočí.

Ena bolj kot druga ta h krohotu draži. Le oglej si sam jih, drugim jih ne kaži. Kratkočasnic pa je, res da, na stotine, če te smeh popade, res, da te ne mine.

In razgled po svetu, in možje odlični, godei in pisaci ter prvaki dični.

Bodi izobražen, bodi kmet preprosti, vsak bo zadovoljen, vsak imel bo dosti.

Kaj so to tri lire, je za voz krohota, ki je vse več vreden kaker cela dota.

Naj ste li, kjerkoli, koledar kupite, če ga ni na prodaj, pa ga naročite.

Kdor ga zdaj ne kupi, potlej ne dobi ga, vse po njem vprašuje, to je zlata knjiga.

Naj bo letos tudi, kar je lani bilo, bo veselja dosti, smeha bo obilo.

Čuk na pal'ci - tednik S 1. jan. 1925 po-
stane Čuk-tednik.

Izhajal bo vsaki četrtek na 8 straneh, tiskan na gladkem papirju, tako, da pridejo ilustracije bolj do veljave. - Naročnina ostane ista,

Gorica, dne 30. novembra.

Odkar se naši narodni voditelji vneto prepirajo in skušajo drug drugemu dokazati to in ono, česar Čuk na palci ne če imenovati, gre tudi v Rimu vse nekam po krivi poti. Še ni dolgo od tega, ko je videl Čuk na palci dobrega De Bono, ki je odletel liki ptica lastavica od fašistovske milice proč, ko moramo obžalovati že novo izgubo: general Italo Balbo je tudi dobil perutnice in se spustil s svojega visokega mesta vrhovnega generala vseh črnih srunc in ga bajé ne bo več nazaj.

To srečanje pa je povzročilo nedolžno pismo, ki ga je pisal Balbo ne kaki babi, ampak nekemu političnemu lajniku. Lepo pisence ima samo par opazk, ki so naredile vročo kri. Med drugim svetuje Balbo — o kako dobro srecel — da naj oproščenci nekega procesa menjajo zrak, ker je to zunje iz higijeničnih razlogov preporočljivo. To zdravniško priporočilo naj se jim da v primerni obliki razumeti. Če pa ne bi hoteli iti v kako kopalnico ali letovišče, naj se jih malo natepe. To pa nikakor ne preveč, ampak tako malo, kakor po navadi. To zelo milostno opazko je gospod general Balbo podčrtal.

Končno je dejal, da naj tajnik pokaže to pismo prefektu, ki že ve, kaj ima storiti. In če končno kvestura tega ali onega — tako, radi spremembe stanovanja po en teden ali dva zapre, tudi ne bo hud. Poleg tega je nujno, da da prefekt državnemu pravdniku razumeti, da ni treba, da bi mu padla v glavo nerodna misel, da bi tega ali onega črnosrajčnika radi fepščkanja spraviljal v dotiko z državnim zakonikom.

Vse te lepe, za vse bodoče generale zelo vsposobne besede pa je zaključil Balbo: »Ako to pišem iz Rima, je znamenje, da vem, kaj pravim.« To bi se reklo po otroško: »A ta je dejal, zato je treba ubogati.«

Čuk na palci je samo zapisal, kar je slišal. So pa nekateri listi v Italiji, ki dostavljajo k temu razne zelo mustne razlage. Čuk na palci se zadovolji samo, da vé, da je vécsi treba iti na željo višjih na »frišni« zrak, sicer jih dobi človek, pa ne preveč (da bi nehal popolnoma dihať) ampak po navadi in da radi tega ni treba, da bi kdo mešal s paragrafi tam okrog, posebno če kdo to piše iz Rima, ker gotovo ve, kaj pravi.

Ta neoporečna logika je spravila Čuka na palci v tako dobro voljo, da se že pet ur samo smeje in je celo pozabil na Angleže, ki so se razkoračili v Egiptu radi umora nekoga generala, katerega smrt jim je najbrže nesla stoterne obresli, ki jih bodo izlišni na škodo svobode domačinov!

Tudi na Radiča Čuk na palci ne sme pozabiti. Vsi v gih ljejo, kje da se nahaja. Jaz

sem jo pa vendar pogruhtal in povem, če ne bo prepoznano: Če Radiča ni v Ljubljani ne v Zagrebu ne v Belgradu, ali na kmetih kje, potem je čist gotovo ali na Dunaju, v Moskvi, Parizu, Londonu, ali pa kjerkoli drugje na svetu. To je pa čisto gotovo.

V Gorici so nameravali razširiti ulice za trg svetega An-

dreja, ker »štacine« itak ne nesejo in so odveč, postavili bodo samo na Travniku krajišarske kolibe. zakaj so ta načrt opustili, nam ni znano.

Vemo pa, da bo za sv. Andrej mnogo smeha v Gorici. Kupovali bodo namreč nov Čukov kolčdar, ki je že izšel, to pa ve danes le

Čuk na palci.

Zgodovinski vinopivci

Nekterim v tolažbo, drugim v svarilo in zabavo, sebi v čast in slavo.

Napisal Fr. Staj.

Vračali smo se z lova proti Črnemu vrhu, kjer nas je pri gospe Metki čakalo obilno lovsko kosilo z »zadnjim pogonom.« To je bilo baš pred enim letom. Na Medvedjem brdu je bil zapadel prvi sneg, braki so veselo zvonili med gostim smrečjem in gonili plemenito srnjad, dolgouho zajec in lisice v toplih kožuhih pred naše cevi. Ljubim tovarišem v zelenem kroju ne bom opisoval lepote dneva, ker oni jo čutijo z menoj, ne lovci pa poročajo: »Kaj ste vruga šli zmrzovat tako daleč in lažiti ves dan po strmih, ko pa je lepše doma pri topli reči?« Zato začnem šele s pohodom proti domu. — Naši zvesti čuvaji so nosili bogati plen pred nami — pomislite: 4 srnjake, 8 zajcev in dva krasna lisjaka, ali kar je že bilo — za njimi pa smo jo ubirali mi do gostoljubne in tople zakurjene gostilne kot že tolikokrat prej. Otrple naše kosti so se ugrele, lovsko srce se je razvnelo, pa

so se vrstilo veselo zdruvice. Fantovska pesem je začela po zakajeni sobi (kedar smo lovci sami, pojemo namreč le fantovske pesmi) vpravsko vino so je iskriko v kozarcih: povem vam, da je bilo lepo in ginljivo! Okoli osemih zvečer smo zlezli v gozde kožuhe in na ozke lojtrnice, pa hajd proti staroslavni Idriji! V Godoyiču smo pač morali k Mici Brenčičevi na liter šentjanževca, ker imamo tako zapisano v lovskih statutih. Nu, na Koševniku smo se ravno tako malo pomudili, ker so bili konji tudi žejni. Bilo je šele okoli enajstih zvečer, ko smo odhajali. Mesec je bil ravnokar prijedral na jasno nebo, in mi — navdušeni ljubitelji narave božje — smo hoteli uživati to krásoto in čudovito lepo zimsko noč z mesecem in zvezdami vred. Prijatelj Pepe je bil zaključil »ciklus govornic«, Filip je z grmečim basom izmolil: »Oče nebeški, glej, še en kozarček zdaj...!« pa smo šli dobi po rajdah do Zagode, kjer je hlapec ravnokar zapiral hišna vrata. Mi pa smo z jasnimi gripmi improvizirali: »Ne boš, ne boš zapiral vrata, noč je lepa noč«, in smo preprosili dobro gospodično Mimi, da nam skuha malo vina. Opolnoči, ko se najslajše spi, smo

kakor do sedaj; celoletno L 15. —, polletno L 7.50, četrtletno 3.75. Posamezne številke 30 cent. - Za Jugoslavijo in inozemstvo: Celoletno L 22.50, polletno L 11.25, četrtletno 5.65. Naročniki v Jugoslaviji naj nakažejo naročnino potom Ljubljanske Kreditne Banke v Ljubljani ali potom njenih podružnic.

Na naročbo brez naprej poslane naročnine se ne oziramo.

Tedaj: napišite nakaznico na Čuka na palci v Gorici, ter pošljite naročnino kakor zgoraj.

Čuk si je za novo leto zagotovil novih izbornih sotrudnikov in risarjev - karikaturistov. Obleče se v popolnoma novo obleko, tako, da ga bo vsakdo vesel.

Na delo, mladina, za Čuka. V mladini je moč, mladina ima prihodnost! Fantie vojaki, naročite si Čuka, tako tudi slovenski izseljenci v Ameriki, Franciji, Belgiji in drugod! Naši bratje v Jugoslaviji naj ne pozabijo na Čuka! - Čuk naj obleti vse ozemlje, koder prebivajo Slovenci!

Pel bo, zabaval, vriskal, ščegetal in prodajal na cente židane volje!

Uprava Čuka na palci v Gorici.

pobrali puške, kopita in nahrbtnike, zapeli gospodični iz zgoljne hvaležnosti: »Lahko noč!«, pa zopet na lojtrnice, da ne pridemo prepozno. Mojim tovarišem se ni več ljubilo peti, Srečko so očlo zamrznile orglice, jaz pa sem ob srebrni Idrijci, v kateri se je potapljal blede mesec in kjer so odsevale zlate zvezde, izpel še ves ničojšnji repertoar, da so postrvice kar tako smukale vrh vode, da me slišijo... Vesel sem bil, da mi ne bo doma nihče očital zapoznelosti. Kmalu za Likarjem smo oddali našega ljubega Filipa in ga izročili v nežno varstvo gospe Apolonije, ki ga je že čakala s pridigo — za zavesami. — Samo rarkrat sem zaukal v bajno noč, pa smo že bili pri električni centrali, kjer se je izkobil naš Pepe, željno pričakovan od mlade tašče in še mlajše soproge, lepe Vide. Pravijo, da so tašče take in take, Pepotova je tako, da ji pravimo kar ob belem dnevu in v veseli družbi »lepa mlada stara mama«. — Kakšna pa je o takih poznih urah že, me pa hvala Bogu, prav nič ne briga! Tudi mi ni znano, kakšen naslovaje imela njena pridiga tisti in morda tudi prejšnji večer. »Drhác poj je ana halant haspa«, bi rekel naš Laskar. Pri mostu se je poslovil prijatelj Lojze in nesel na »Brusovše« lepega vžarja za skupno lovsko večerjo. A zlomka, srnjak mu je opletal okoli hrbta kot da mu je hotel uiti nazaj na Medvedje brdo. — Unstran vode je zlezal »Polde v gnád' božji« in še z zajcem in lisjakom glasno junačil: »RRRduš, fantje, tako se strelja, hehehe! In še jih bomo pokali, bk, bk!« Tudi o njem ne vem, kako jo je opravil tisti večer... Srečko jo ubere kar peš proti domu, a ni piskal na orglice. Malo potrt je vzdihnil: »Ako mi je moja dobra Marija pustila skledo žlikrofov za večerjo, bo še nekam dobro: ako pa mi naliže brezovega čaja, pa ne! Sicer pa, kar Bog da!« — Na trgu pred svojo palačo je vabil Vojmir na črno kavo in že klical lepo gospo Rožico. — »Le sam jo pij in poslušaj, kar Ti bo povedala gospa; jaz pa ravno tako«, zagode vedno elegantni Pero. — Na oglu mestne hiše sva ostala še Pero in jaz. Šla sva v krahber do njegove vile. Na vrtu zalaja pes, žarnica v sobi zasveti, okno se odpre in Pero pozdravi ljubo gospo Malči: »Oj preljuba žena, hk, hk, tako Ti povem: jagarski stan in — hk — drugi stan — hk — najtežji stan!« — »Zlasti Tvoj današnji stan, ko ne moreš več stati, ljubi moj Pero!« — Dalje nega razgovora nisem več slišal, ker sem jo odkuril po kurjem vrhu proti svojemu domačemu ognjišču; a v svoji velikosti, pustil, neprijazni sobi sem malodane obžaloval, da ne slišim ne hvale ne graje.

Popoldne istega dne smo sedeli v kavarni. Po bledeh in nekam kiselih obrazih svojih lovskih tovarišev sem sodil

da so bile pridige izza zaves dolge in tečne; zato sem sklenil še isti dan, da napišem prijateljem v tolažbo in zadoščenje, ljubeznivim gospem v pouk in zabavo, sebi pa v čast in slavo naslednje — sicer po manjkljive in nepopolne — črtice o znamenitih vinopivcih.

»Vino je kraljevska pijača, trta pa je rastlina iz božjega vrta«, trdi po vsej pravici filozof Anaharsid. Tudi voliki grški modrijan Platon, ki se ga je med prijatelji večkrat prav pošteno nalezal, (kdor mi ne veruje, pa naj čita njegov »SYMPOSITION«), piše: »Vino zmerno uživano, je imenitno zdravilo, ki pomlaja starčke, ozdravlja bolnike in dela iz beračev — bogatine«. — Atenej, ki je živel v tretjem stoletju po Kr. in je napisal v 15 knjigah delo »Učeno pivsko omizje«, primerja vino z mandragoro (taka vrsta rastline, ki ima uspavalne učinke), ki

da bi vedel in znal, kdo izmed njegovih ljubih gostov si upa največ »prenesti« te božje kapljice. Za »zmagovalec« so bila razpisana tri dragocena darila. Kot naš uči zgodovina, je dobil prvo darilo modrijan Promah. Aleksander je umrl v pijanosti dne 1. aprila 334 pred Kr., a zgodovina mu je navzlic temu prisodila častni priimek »VELIKI«. — Darij I., kralj perzijski, najbogatejši vladar svojih časov, ki je imel po današnji vahuti malenkostnih 2000 milijonov lir letnih dohodkov, je priredil nekoč gostijo, ki je stala 80.000.000 lir. Ta Darij, ki je padel v boju proti Grkom l. 485 pred Kr., je dal zapisati na svoj nadgrobní spomenik, da je bil največji vinopivec svojega časa.

Mitridat VI., kralj mogočnega Ponta (120 - 63 pred Kr.), baš tisti, ki je govoril 22 jezikov svojih pokljarnjenih narodov in največji sovražnik

Nedeljski lovec.

Kar je res, to pač je res,
tak je lovec čez in čez,
sam pred sabo ga je strah,
drug pred njim še ni bil plah.
Res je bolho katero vjel,
iz kože ni nobene del.
Naletel zajca je v omaki,
se streljati ne dajo taki.

uspava vse duševne in telesne boli in krepí človeka liki nebeška rosa uvelo cvetje na polju. — Zenon je trdil že pred 2700 leti, da je vino »lethe«, katero mi rezni zemljani mislomo, da pozabimo vse križe in težave te doline solz.

Znameniti in veliki ljudje so navadno tudi veliki vinopivci. Kdor mi tega ne verjame, naj čita z menoj v knjigi zgodovine.

Prvak vseh zgodovinskih vinopivcev je bil Aleksander Veliki, ki je toliko pil, da je kot nam zopet pripoveduje Atenej — večkrat po dve noči in dva dni nepretrgoma spal. Ta slavni sin Filipa macedonskega in učenec Aristotelov, ki je prvi sanjal o edinstvenem svetovnem kraljestvu z grškim jezikom za vso svetovno državo, je priredil nekoč pravo pravcato pivsko tekmo,

Rimljanov in ki je imel tak spomin kot Scipion Afričan, Julij Cezar, cesar Hadrijan in Napoleon Veliki, da je poznal imena vseh svojih vojakov, je po vzoru Aleksandra Velikega tudi priredil tekmo v vinopitju z dragocenim darilom, je bil ponosen na to, da je to darilo hilo prisojeno njemu samemu. Duhoviti Alcibijad, učencec in prijatelj Sokratov, ljubljeneec slavnega Perikleja in vseh lepих žensk, se ga je pogostoma nalezal, kot nam to pripoveduje Plinij. Dioniz, tiran sirakuški, porojen l. 431 pred Kr., je bil vinopivec prve vrste. O njem pripoveduje Aristotel, da je po neki zmagi nad Kartazani sedel 90 dni in 90 noči pri pojedini, in da je namenil zlat venec onemu, ki izpije brez oddihljaja tri vrče vina. To nagrado je dobil zopet filozof Kseokrat. Med

Rimljani se je odlikoval Tiberius Nero (približno: Črni Tiberij), kateremu so radi njegovih vrlin pri pijači dali priimek Biberius Mery, po slovensko Vinopivec. Tudi Mark Antonij je bil vinopivec na dobrem glasu; Cicero mu očita, da se je pri poroki Hipije strašno napil. — Rimski pesnik Enij je mogel verze kovati edinole, kedar je bil vinjen. To nam pripoveduje slavni rimski pesnik Horacij. Modri Katon je pil večkrat od mraka do zore. Zgodovina ga smatra za enega najplemenitejših Rimljanov, ako tudi Horacij poje o njem:

Narratur et prisci Catonis
saepe mero caluisse virtus...
Mi bi rekli približno: (»Pravijo, da so se vrline resnega Katona dostikrat ogrele (šelo) pri vinu.« — Kdor hoče kaj več vedeti o gnusnih gostijah Neronovih, ki je bil prednik Tiberija Nerona, naj čita Sienskiewiczzev svetovnoznani roman »Quo vadis«.

Med Nemci so je odlikoval pesnik Eoban Hesse, ki je stavil, da izpije na en večer celo vedro piva. Pa ni li Schiller svojo pesem »Veselj« spesnil, ko ga je imel že »pod kapo«?

Kdo ne ve, da je tudi Gothe ljubil to zlahkno vinsko kapljico? — Ne bi bilo prav, ko ne bi omenili soproge Karla VI. — Wolfgang Menzel pripoveduje v svoji Zgodovini Nemcev o nji, da je presvetla cesarica izpila vsak večer po 12 bokalov ogrskega vina in da je porabila vsak dan za svojo kopaljo 12 vedr avstrijskega vina. — Pri Francozih ne poznamo imenitnih vinopivcev, ker so med vsemi narodi najbolj trezni ljudje. Naj omenimo le Katarino Bonsergeant, ženo nekega čevljarja, ki je vsak dan popila po 12-16 vrčev — vode. Samo enkrat v svojem življenju je izpila čašo vina, pa se je — onesvestila.

V ogrski zgodovini je znan vinopivec Béla II., v turški pa Amurat IV. Tudi Ahmet V. je bil častilec vinske trte; imenoval jo je »življenja drevo«. Glasbeniki so po navadi tudi ljubitelji vinske kapljice. »Cantores amant humores« pravi latinski pregovor. Bodi tu povedano, da je slavni Mozart oni večer, ko je uglašil Don Juanovo »Napitnico« bil ves v rožcah... Vina, ki mu Aristofan pravi »Venerino mleko« ne ljubijo samo kralji in cesarji, vojvode in državniki, pesniki in glasheniki, temveč tudi modrijani, bogatini in reveži. Gašper Lavater, znani in slavni fizijonomik, pravi, da je naš Izveličar dokazal Svoje Božanstvo tudi s tem, da je vodo spremenil v vino. Marsikateri krčmar pa je Judež Iskarjot, ki narobe spreminja dobro vino v vodo.

Na koncu teh črtic naj še omenim Alberta II., grofa goriskega, ki je večkrat svoje sinove v pozni noči budil iz sladkega spanja in jih silil, naj pijejo z njim. Ker pa so našli soali, je oče jezno zakričal: »To niso moji sinovi!«

Z vsi pravico smemo trditi, da je čisto, zdravo vino najlepši dar božji. Kako lep je logični zaključek modrijana: vinopivca, ki pravi: »Dobro vino dela zdravo kri, zdrava kri pa dobro voljo, dobra volja povzroča dobra dela, ki vodijo v nebesa; tedaj vodi dobro vino v nebesa. Quod erat demonstrandum... Kar je bilo treba dokazati. Tudi med Slovinci bi marsikdo zaslužil naslednji grobni napis, ki je že pred davnim, davnim časom nastal v prijaznih štajerskih vinskih goricah:

O ja, kedar jaz umrl bom,
v zemljici bo moj dom.
O ja, den' te me v hladni grob,
pa en liter na grob...
O ja, kdor bo tam mimo šel,
precej on vedel bo:
O ja, to je bil vinski brat,
pil ga je rad...

Božične in novoletne

razglednice

se dobe v Narodni Knjižarni
v Gorici, Via Carducci 7.

Namišljeni bolnik.

Ali ste že kedaj videli »Namišljenega bolnika«? Ne? Čuk jih je že mnogo videl. In vsaki dan jih še srečuje po gestah in hišah in povsod, kamor se vsede in vtakne svoj radovedni kljun. Pravega »Namišljenega bolnika« je pa videl pri zadnji predstavi v Trg. domu. Tak je bil, da so se ma vsi ljudje, ki so bili v dvorani, smejali in seveda tudi Čuk se mu je od svojega malega, nagajivega in poštenega srca smejal. Kmalu bi bil od smeha počil. K sreči pa imajo v Trg. domu pripravljene brizgalnice za slučaj ognja. Ko ga je ognjegasec zagledal, da bi kmalu od smeha crknil, ga je z eno takih brizgalnic prav pošteno »ošprical«. In Čuk je prišel zopet do pameti. A po predstavi bi se mu bilo kmalu isto zgodilo, če bi ne bilo v bližini Trg. doma v ljudskem vrtu neki hram, v katere se je Čuk pošteno odtiščal.

Zato priporoča in vabi, da si »Namišljenega bolnika« vsi, ki pridejo na dan trga Sv. Andreja v Gorico, ogledajo v Trg. domu. Nastopi ob treh popoldne. Da ne bo prevelike komedije pri blagajni, še predno bo začela prava in poštena komedija v gledališki dvorani Trgovskega doma, naj si vsi, ki ga nameravajo obiskati, preiskrbe v Narodni knjižarni Via Carducci 7 vstopnice. Doma pa naj vzamejo s seboj »štrike« za vsak slučaj, če bi se kateri tako smejal, da bi bil v nevarnosti, da počil od smeha.

ZATO.

»Spodaj. Matek namreč, ima ovcnčana vrata, sam je ves židano volje.«

»Včeraj mu je namreč žena ušla.«

Aničino mnenje.

Med slabšim tuđ ponuja se najboljših vrst blago, osleparjen kdor prebrisan je, gotovo da ne bo; četudi vse prikrito je pod svilnate zavese, saj nos, ušesa in oči vsakdo se sabo nese. Zahtevaš moje mnenje ti, zdaj tu ti ga podam: Gorje da res človeku je, kdor je do smrti sam. Še ribice v vodi in pod nebom ptičice, za vedno ne ostanejo nikdar samičice. Na svetu vsako bitje si dobi že kje svoj par, še metla ima svoj ročaj, enako tud lopar. Pa kaj bi to čenčala zdaj, naravnost se pove: po možu žena se ravna, to lahko vsak že ve, kdor dobro ženo si dobi, mu je res božji dar, lepo naj složno žnjo živi, jo žaliti nikdar. Kdor ženo ima skuštrano, je temu kriv le mož, ker jo pretepa in lasa, jo tlači v gnojni koš. Vsak dedec, ko je žene sit, bi rad se jo znebil, se zdi, da je še mlad in čil, da drugo bo dobil. Tako, dovolj za zdaj naj bo, mamca pogreša me, pa očka me že iščejo, nad mano se jeze. Me stariši res strogo, prestrogo me drže, nikoli vun v družbo me nobeno ne puste; doma vse proste ure naj le vedno čitam njim, kako, kedaj pa naj srce si lanta osvojim? Sedaj pa ravno k sreči, res k sreči, ki blaži ljubeče moje mi srce, ko si odpisal mi. A meni res težavno je napisat pisemce, in pisemce ljubavno še, to to še težje je. Že štirikrat zabrusila vse skupaj sem v predal, je oče me povsod iskal, na delo me pozval. Na tihem ti pošepetam: le se kaj piši mi, a ne o tvojih vseh krasot, ker tole mar mi ni. Krasote fantov so le te: je mirna vest, žlahtno srce, vse druge pritikline še, že pridejo same. In komur le to dvoje manjka, vsega mu še manjka, vlovila mene pa ne bo nikdar njegova zanjka. Kaj mar mi je, če kdo je lep, vse ženske si ga osvoje, res ljubši mi je krom al' slep, ki žlahtno ima srce. Ne vem, se s tem zamerim ti, da prav se ti ne zdi, srce neskvajeno sedaj tako ti govori. Al' me zavrži, al' obdrži, kot ti ljubše bo, vkresalo iz misli mnenje to, se mi je zdaj v pero.

Amen.

Modrost tepca.

Tepci imajo navadno srečo, s tem pa ni res čeno, da oni, ki nimajo sreče, niso tudi tepci.

Zajec v ponovi je boljši, kot mačka na strehi.

Življenje je kočija; prvi sedi udobno na mehkih blazinah, drugi je pa vprežen, da vleče.

Zabitost je tudi dar božji, treba je znati le gospodariti z njo.

Če kdo ve, da nič ne vé, ve zelo mnogo.

Leydenska boca.

Prijatelj Gavranič, sin Slavonije ravne in bogatega lekarničarja v D., se je pripravljaj za zadnji izpit, da prevzame potem očetovo lekarno. Imel je rok tam nekje sredi cvetenja čega majnika leto 189., pa se je že od pusta sem »pripravljaj«: zvečer in po noči je veseljal po zagrebških gostilnah in kvartal po kavarnah, po dnevu pa je spal. Zadnjih 14 dni pred izpitom je bil bolj priden in je predsedel marsikteru urico pri dolgočasnih knjigah; navzlic temu se je — bal zlasti dr. J. D. ca, profesorja fizike. Na tisti usodepolni dan nas je povabil že ob desetih k »Leydenški rogu« na zajutrek in pivo. Tri četrt ure pozneje je poklical izvoščeka in se je v fraku, laku in z novim cilindrom odpeljal na univerzo. Prijateljem pa je naročil, naj ga na njegov račun čakajo v gostilni, naj že bode z izpitom kakor usoda hoče in dobra volja strogih profesorjev. Dobre pol ure zatem je bil že nazaj. Mi smo po pravici dvomili o uspehu, ker taki izpiti so trajali navadno po celo uro časa. »Pripoveduj, vendar, kako je bilo!« — »V začetku prav dobro, potem vedno slabše« odgovori Gavranič in izpije vrček piva. »Profesor mi pomoli pod nos veliko leydensko boco (flaško) in me vpraša:

Kaj je to?

Leydenska boca, gospod profesor.

Vrlo dobro! Ali je polna, ali prazna?

Zdela se mi je lahka in se odrezem: Ta boca je prazna!

Vrlo dobro, gospod kandidatu! A povejte, s čim bi jo napolniti?

To je bilo zame jako košljivo vprašanje, ker močno se mi je dozdevalo, da v tako posodo ne vliva živ krst ne vina ne piva, žganja pa še manj, pa odgovorim: Leydenska boca se polni z — vodo! — Profesor pobere boco in ostalo ropotijo in mi reče: Gospod kandidatu, za pol leta pridite zopet, pa boste takrat vedeli, da se taka boca polni z elektriko, pa še marsikaj drugega se naučite dotlej!

SMOLA.

Rudo: »Ti Bine, ali si slišal, naš krojač je napovedal bankerot, in včeraj je šlo premoženje »na kant!«

Bine: »Grom in strela, da moram imeti jaz vedno tako smolo!«

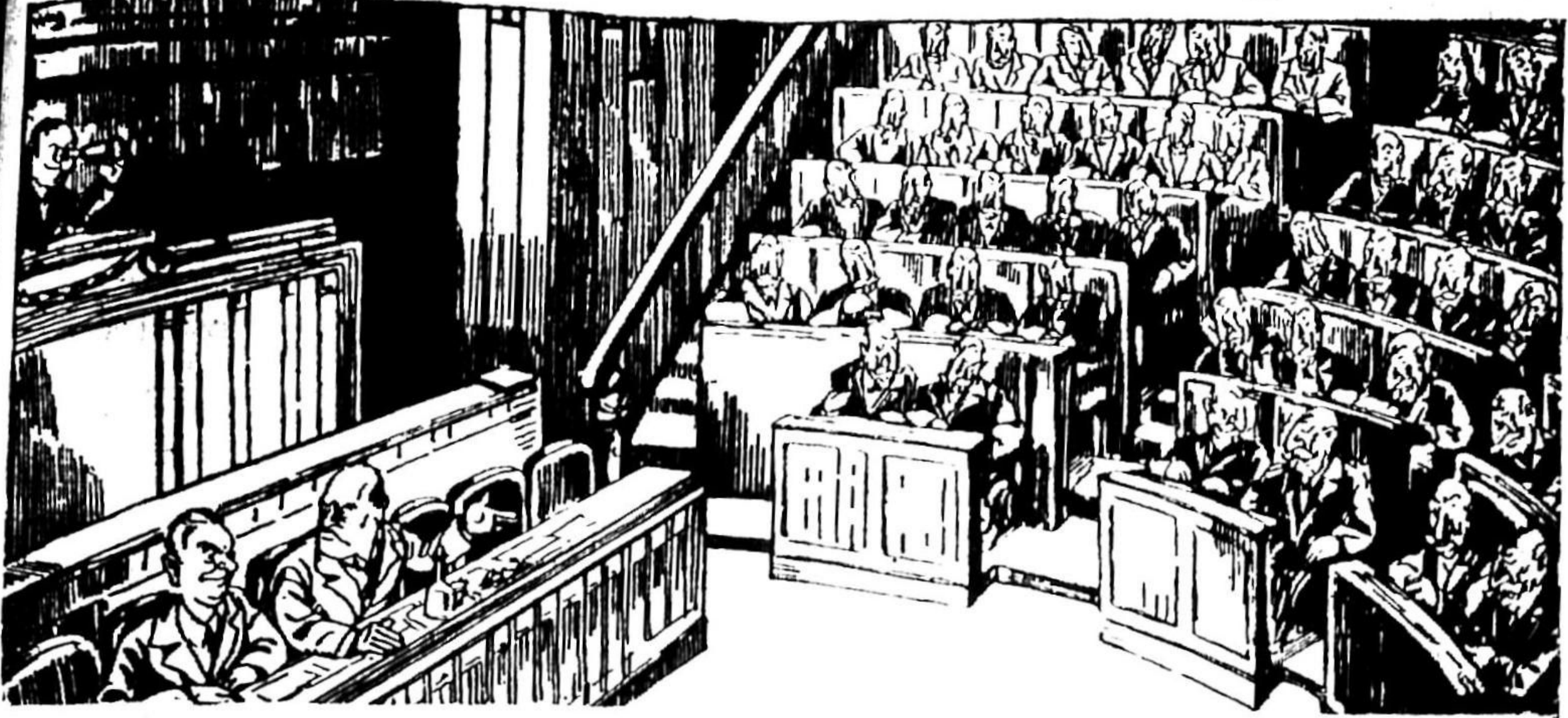
Rudo: »Kako to?«

Bine: »Ravno predvčerajšnjim sem plačal pri njem račun; sedaj pa je šel k vsemu hudičem!«

Čukov koledar, Goriška Matica, Vedež

dobite v Narodni Knjižarni
v Gorici, Via Carducci 7.

Spet so parlament odprli...

Spet so parlament odprli opozicije zdaj ni, zdaj bo vendar enkrat vlada brez nadloge, brez skrbi. Dne ne hvali pred večerom, to so občutili zdaj, spet nemiri in prepiri, komaj se zagnal je raj.

Kaj pa stari se Giolitti onegavi naokrog? Njemu res ni nič po volji, kaj li misli, da je bog? Zre preplašen Mussolini, več sovragov starih ni, novi so iz tal mu zrastle in mu delajo skrbi.

Kamorkoli zdaj pogleda, je Giolittijev obraz, ali se tako mu vidi, to pa res pregrd je »špas.« Če tako bo šlo nadalje bo Giolitti tudi on, bo Giolitti tudi sluga, cela hiša in »porton«.

Tičje mleko, pasja taca, kar mogoče ni, je res, sam Giolitti, si ves stari, vse po dolgem in počez. Ko nevarnost bo največja še je sredstvo, saprament, bo domov poslal te starce, in razpustil parlament.

Iz Rojana.

Sfor Čuk!

Tristu črnih — boš riekuladu me pej šekira, de nikdar ne murem mef matu nira. Škužiraj ze zdej, ku boš pej prečitou tuo letero, pej boš perdonirou.

Tu te pišem u velicmu šegrefi, nanka tuoji ženi ne smes dhuf, zatu ke baba pole šraja ukule. Fato šfa fkuu: »U Ruojane suo ratale eni aroštokrafični, druge pej se intereširajo za športe (ma ne ze tiste, ke se fajfa). Tiste ani suo ratale aroštokrafični pej zatu, de pride u peše normalizacijun. Prei kuker je biu tiste velik delito suo te dale ano puo glave, ku ker niente fuši. Zdej pej, ku te videjo, pravejo: »Permetete un kokljo?« — pole šrajajo s fabo, ku te piu grandí amiči jenu te inšempirajo glavo, de ne znaš, če se ti kofe ali suo uone?... Pepi z Ruojana prave, de suo uone!

Pej de te špiegiram še, ka-ku se intereširajo u Ruojane ze športe: »Zdej je u mode an rogo uod pūp, ke mu pravejo ažena o pej foot-baal, ke se prjama z ruokame. Taku inšom videš na ruojanskem fondu, ku te skačejo pūpe v črnih br- gšah, ke jeni ne rivirajš nanka du kulen jenu te mečejo balo ku mafaste jenu če be ti Čuk jegru se žnjime, bi primu zdej balo, zdej nogo, faku hjetijo... Panje pej nanka pravel, uone te jegrajo footbaal, ke se jez- tra z nuogame jenu te dajejo cebade fiste, ke mure več, u balon, u nuogo, u nus jenu ka-

mr kapitira, špečjulmente u nus...

»Pėj za tu bof vre zadoste, druge bof več, če boš držu šegreto.

Živjo naše!

Aden od komuna.

N. B. Še ano noticjio! — U Ruojane dclajo muradorje ano šišo pravejo, de buo kaža de mali jenu de bodo dele nufertiste, ke ješčejo orjunaše jenu njih štato major, ke pej pravvejo, de je u Trste na škala sante.

Pozabljivi general.

Znani ruski general Bekendorff je bil strašno pozabljiv. Pri nekem manevru gre na pošto in vpraša za svojo pošto.

»Vaše ime, ekscelenca?« vpraša poštar. General se pre-mišlja in misli, domisliti se ne more svojega imena. Naročil je, da pride pozneje.

Na cesti ga pa pozdravi njegov prijatelj. »Zdrav, Bekendorff!«

»Kako praviš?... Da, prav, prav, Bekendorff!« raztreseno odgovarja general. In je šel na pošto. Tokrat ni pozabil več svojega imena.

Nekoč je bil general na zabavo povabljen. Pozno je že bilo, le on in gospodar sta še ostala v dvorani. Oba sta bila že izmučena ali general ni kazal prav nobene volje, da bi odšel. Gospodar ga povabi v mali intimnejši salon. Nič ni pomagalo.

Končno se gospodar ojunaci in pravi:

»Mogoče še ni dospel Vaša

kočija? Ali Vam smem ponuditi svojo.«

»Kako! Svojo? Prav tako sem Vam jaz hotel ponuditi svojo!«

Sele tedaj se je domislil gospodar, da se je general Bekendorff domisljal, da je v svojem stanovanju in da je v svoji pozabljivosti že na vse načine računal, kako bi se iznebil »povabljenca.«

Vzamem te ker nudiš se!

Oh, Čukec ti predragi, edini moj zaklad, brez tebe ni živeti in »ledih« ne ostati.

Zatorej sem sklenila, te vrste pisat ti, v spominu mi jih ohrani, vse svoje žive dni.

Da sem odkritosrčna, razvidiš lahko sam, ko nudim ti ljubezen, da spraviš jo v svoj hram.

Če prav si malo štrambast za enkrat nič ne de, poboljšati se moraš, drugače to ne gre.

Za sovami rad letaš, zgubljavaš ti noči, v nevarnost se podajaš, predragi čukec ti.

Že marsikter'ga spekle ponočne ure so, — le pazi Čuk laskavi, da s teboj tak' ne bo.

Zahajaš v take družbe, v katere ne bi smel, te rada glava boli vrag pesem ti bo pel.

Pa tudi iste muhe, ki v glavi ti rojé, vznemirjajo ti živce, razburjajo srce.

Ozdraviti ne moreš, dokler ti bodeš sam, požuri se, preidi v ta lep zakonski stan.

Živela kot dva tička vse svoje žive dni, ljubila se, — prepevala vse to brez vse skrbi.

Predpustni čas se bliža, lenobo vrži v stran, pred vsem naj bo v očeh ti, ta lep zakonski stan.

Sedaj te pa pozdravim, kakor velevala mi srcé, nikdar pa ne pozabi ti zveste — Anice!

PRIZANAŠANJE.

Nesrečna soproga: »Naročili ste Binetu, naj mi pove, da se je moj mož pri padcu ubil!«

Načelnik: »On namreč jec-ljal!«

ČUKOV KOLEDAR - je izšel
in stane L. 3.20, po pošti
3.50, za inozemstvo L. 4.-
Naročila sprejema uprava
Čuka v Gorici Via C. Favetti 9.

Raglja na veter!

Raglja na veter
zdaj močno raglja,
se žalostni »Peter«
jej lahko smehljaj!
Ko zdaj opazuje,
koló krog se vrti,
sam s sabo modruje,
se kisló drži!
Krojaček pa v fraku
se suče za njem,
kot muha po zraku,
se sili; vre v njem!
Al' vedi, krojaček,
čepav si ti ptič,
ko imaš lep fraček
reve smo nič!
Poznamo mi tebe,
bojino se ne,
skrbiš ti za sebe,
za druge pa ne!
Če jaz sem pa reva,
si ti bogatin;
a ti si pa šleva,
če jaz sem capin?
Kjer »flikce« ti slutiš
tja vtikaš svoj nos,
ko takrat počutiš
kot v grmu tak kos!
Kaj briga te narod,
dovolj je tvoj žep;
najbolje, če zarod
je ghib in pa slep!
Ti sicer po koncu
mi nosiš glavo,
a vedi, da v loncu
si večkrat bil z njo!
Če drugo ne, takrat,
ko gledaš ljudi,
pa veš ne da vse bolj
opažen si ti!
Mnogokrat kvasiš
prav čudne reči,
se včasih oglasiš,
ko treba ti ni!
Če ravno za norca,
ljudi znaš imet
pa vendar si »nova«
potrebna kot smet!
Jaz sicer sem reva
a sodi še to,
krojaček je šleva,
poslanec ne bo!
Zdaj raglja na veter
ti vedi še to:
Dokler imaš meter,
le meri skrbno!

Raglja.

STUDENTOVSO PISMO.

»Ljubi oče! Jaz imam tega že dovolj, ne bom Vas vedno moledeval! za tistih par liric. Poskusil bom, da si zaslužim denar že na lastno pest. Zato Vas prosim samo še 700 lir, ki jih rabim kot položno glavnicó za svoj »obrat« itd.

Vaš, denarja pričakujoči
Milko.

NA ZGUBI PA LE NISMO!

Mali dečko priteče v lekarno in jokaje zahteva zdravil za bolno mamico. Gospod upravitelj prosi ostale ljudi, naj nekoliko počakajo, in pripravi najprej dečku zdravila ter mu jih poda, rekoč: »Na, tukaj imaš, stane skupno eno liro.«

Dečko pograbi hitro steklenico z zdravili, položi na mizo 10 stot. in jo brž odkuri. Upravitelj začne zmerjati sedanjó pokvarjeno mladino in kriči tako glasno, da postane pozoren tudi gospodar. Vpraša ga, kaj se je pripetilo. Upravitelj mu vse pove in se pri tem zelo razburi. »Nu, če je pustil deček 10 stotink, se Vam radi tega vendar ni treba tako razburjati, saj imamo kljub temu še vedno 8 stotink dobička!«

PRAKTIČEN JUD.

»Neki jud pride v lekarno in zahteva za 10 stot. mrčesnega praška.

Lekarnar: »Ali imate s seboj kako posodico, ali naj Vam ga dam v škrnicelj?«

Jud (si lepo odpne ovrtnik pri srajci): »Ne, prosim, kar tu notri mi ga vsujte!«

ZANESLJIV KOLEDAR.

Izak pride k Leviju v pisarno, ogleda se okoli po sobi in pravi: »Levi, ti nimaš vendar niti koledarja v svoji sobi. Saj ne moreš niti vedeti, kdaj je konec leta?« — »Ha,« — se oglasi porogljivo Levi: »Kaj vse ti pride na misel! Prav dobro vem, kdaj je konec leta, tedaj mi da moja Sara novo oprano srajco!«

PRED SODIŠCEM.

Gospoda Drska so obdolžili, da je ukradel nekje hlače, toda morajo ga izpustiti radi pomankanja dokazov.

Sodnik: »Zdaj ste prosti, lahko greste!«

Drsk (ki se ne gane z zadržani klopí, nekoliko v zadregi): »Dokler ne odidejo priče, ne morem od tu!«

Sodnik: »Zakaj pa ne?«

Drsk: »Ukradene hlače imam vendar na sebi!«

ZELO POCENI.

Abraham pripoveduje Izaku: »Ti, slišiš, danes sem bil v neki gostilni, kjer sem jako dobro in poceni kosil. Dobil sem najprej počenko, nato bistek z jabolčnim kompotom in klobaso; vse skupaj za 75 stotink.« — »Dobro, pravi Izak: — »toda gotovo je bilo vse iz konjskega mesa?« — »Jabolka že ne! se moško odreže Abraham.

VSE ZA DENAR.

Sin bogatega očeta je bil obdolžen roparskega umora. Oče gre k predsedniku porote in pravi: »Če ne boste smatrali mojega sina za roparskega moralca in ako dosežete, da bo kaznovan le radi telesnega poškodovanja, ki je imelo za posledico smrt, z dvoletno ječo, dobite od mene 5000 lir. Dan sodne obravnave. Sina obsodijo na dvoletno ječo radi telesnega poškodovanja, ki je imelo za posledico smrt.

Ko oče to izve, hiti ves zadovoljen k porotnemu predsedniku, mu izroči 5000 lir in se mu še posebej zahvaljuje. — »Prav, pravi predsednik, »toda da moral sem tudi uporabiti vso svojo govorniško umetnost, porotniki so hoteli vašega sina sploh oprostiti!«

TO SO VAM GOSPODA.

Bogat knez obišče deželo. V neki vasi vidi da skoro vsi otroci bosí okrog letajo. Radoveden vpraša župana, kako je to, da je toliko otrok bosih?

»Da, svetlost, pri nas prihajajo otroci bosí na svet!« — odvrne župan.

ZDAJ ZE VE.

Potepuh stopi v gozdu pred sprehajajočega gospodarja in ga nahruli: »Koliko je ura?« — Gospod hitro zbran, mu prisloni krepko zausnico, rekoč: »Ena je odbila!« — Klatež se opoteče nazaj in pravi: »Sedaj sem pa res vesel, da nisem vprašal ob dvanajstih!«

TRDOVRATNOST.

Ob vodi stoji mož in lovi ribe, stražnik ga vpraša, ima li pravico do ribarjenja. Tedaj se razprede med njuna sledeči pogovor:

- »Jaz vendar ne lovim!«
- »Ampak vendar imate palico v roki!«
- »Dale!«
- »Na palici imate vendar vrvice!«
- »Dale!«
- »Na vrvici imate vendar trnek!«
- »Da!«
- »Na trnku imate vendar črva!«
- »Da!«
- »No, torej vendar lovite ribe?«
- »Nak, učim le črva plavati!«

JUD JE JUD.

Krivosos jud pride v kopališče in se hoče kupati. Lastnik mu priporoča naj si kupi šest vstopnic obenem, češ da ga to veliko manj stane. »Kako to?« — se oglasi jud ves začuden, »ali mi morete zagotoviti, da bom včakal še šest let?«

VSEENO.

Čevljarski vajenec pride v trgovino in zahteva za 10 stot. čaja.

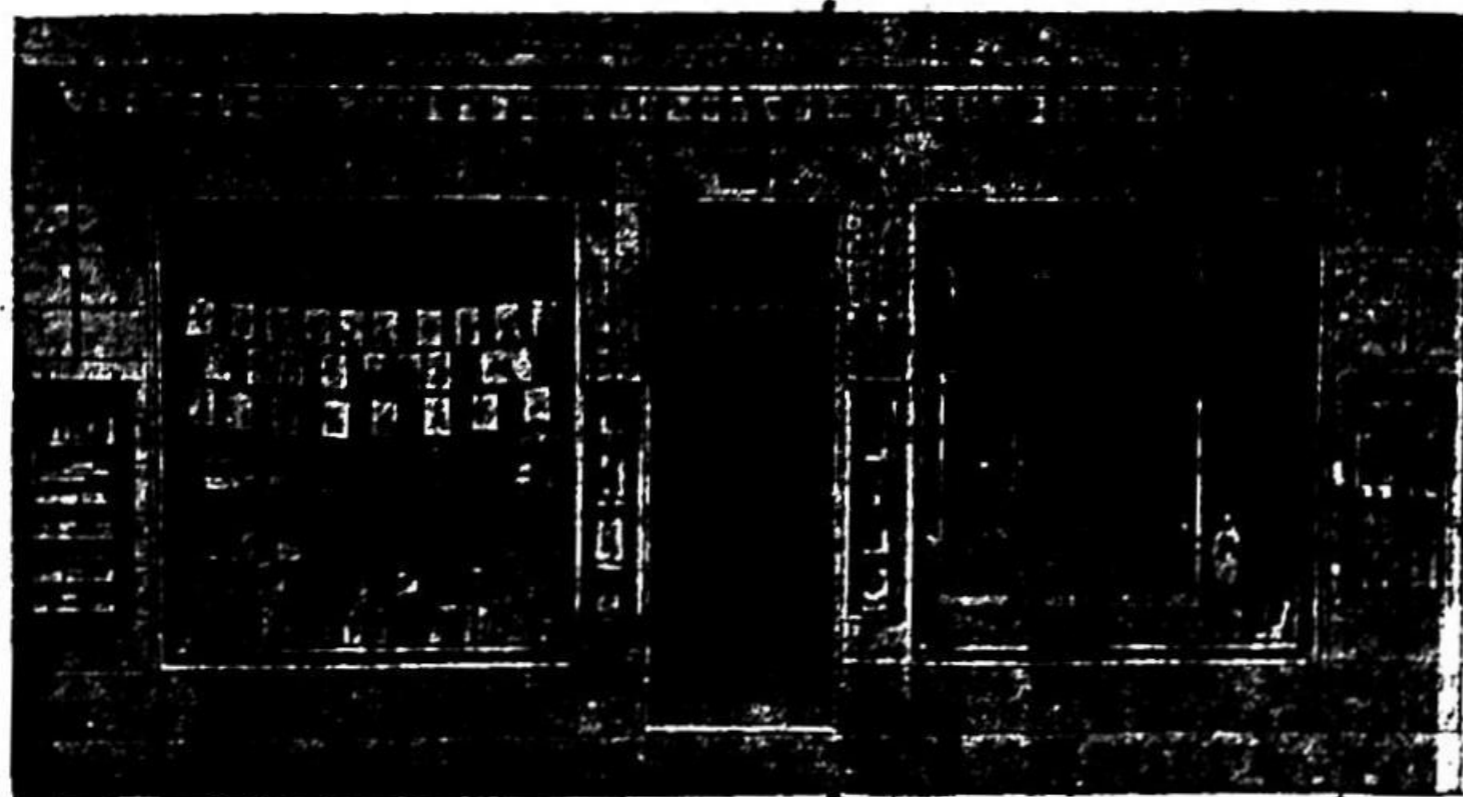
Trgovec: »Zelenega ali črnega čaja?«

Vajenec: »Aa..., ie popolnoma vseeno, saj je za nekega slepca!«

NA SEJEM SVETEGA ANDREJA

obiščite **NARODNO KNJIGARNO** v Gorici, via Carducci št. 7.
Ne bo vam žal Tam dobite knjige, vse šolske in pisarniške
potrebščine po najnižji ceni.

Narodna Knjigarna v Gorici, via Carducci 7

Narodna Knjigarna v Gorici, via Carducci 7

Pravijo.

Pravijo, da so nekateri ponočnjaki iz Ložic, ki zabujajo v Anhovo napel vsó moč v to svrhu, da vlovijo čuka, in so naročili pri svetovni tovarni tam nekje v Parizu, pripravna železa za loviti tiče.

Pravijo, da bodo na vsako hru postavili najmanj polovico takšnega železa, kjer se po navadi čuk nastaja.

Pravijo, da je staroznana tvrdka živalnih strojev »Singer« zopet otvorila trgovino na Travniku v Gorici kakor pred vojno ter da poučuje hru plačno umetno vezenje.

Pravijo, da naj si vsakdo ogleda in preizkusi živalce stroje »Singer«, če bo mu žal.

Pravijo, da nameravajo nekateri pupe vložiti prošnjo za vstopno odškodnino, da bi jim popravili pot iz Tolmina v Vrh, da bi jim fantje lahko lubezen kar v koših nosili.

Pravijo, da se koprivski fantje bodo prišli v Skopo, ker so lansko leto na sv. Milael, komaj pete odšli.

Pravijo, da je v Hrastju fantje ština lepo Pepico, ki je odšla od doma, a vseeno ji je bilo hudo po njej, nem fantu in je prišla v nedeljo nazaj.

Pravijo v St. Petru na Krasu, da P. pri miru pustite; vsaka pesem enkrat lepa; grda pa je, če je stokrat zapeta.

Ornata za Miklavža
Okraske za božično drevesce
božične in novoletne razglednice.
dobite v veliki izberi

Narodni knjigarni v Gorici ul. Carducci.

Pravijo v Rutih, da je podjetje
 »Kline« jako pomembno s svojim kam-
 panom »Macina rotas«.

Pravijo, da sta v Anhovem dve de-
 leti, ki sta strmo vneti za ples, da
 hodijo v Ložice plesati a ko pridejo
 domov ob fantovskem solncu, daje-
 ta poljubčke sredi vasí, da jim že pri-
 hajajo debele oči.

Pravijo, da bodo prihodnje leto
 1925 v Rimu povelili nam primor-
 skim Slovanom svetnika pod imenom
 Zgubislav, v spomin naših izgublje-
 nih pravic.

Pravijo, da imajo Piščanci krstnika
 v osebi Karnjoda, ker vsako toliko
 krsti kakega Piščanca s imenom Be-

ko, Beko. Ali Piščanci mu zažugamo,
 da naj njegov Beko pridrži zase, n
 da naj si ga skrajša, drugači mu ga
 bodo naše kokoši izključvale, kakor
 mu ga je že enkrat njegova domača
 kokoš izključvala.

Pravijo, da si »Pepo« po zadnji ve-
 selici iz Skopega lakto briše. Krivo je
 baje temu to, da ni tudi sedaj na-
 pravil več jezičnih lepakov in gostil-
 niških reklam. In ker ni tako živo pei
 »Al Armil«.

Pravijo v Velikem dolu, da je pra-
 zno mesto »škola«. Kandidira za to
 pa nek mladič, ki upa da postane zra-
 ven tudi če ne že admiral, pa gotovo
 »kolonello«, palco, kapo in pa revol-

ver ima že, drugo pa upa v kratkem
 vdobiti!

Pravijo tudi še, da so pri nas neki
 mladi pravijo, ki prav za prav, nič ne
 pravijo, pravijo, ampak pridno pravo-
 vijo in se bahajo, koliko ukažejo in
 znajo »pravijo«. Mi pa pravimo to,
 da ne bodo oni nam pravili, kar pra-
 vijo je bolje da gredo kam drugam
 pripovedovati, kar tu pravijo. Se jim
 ne bodo vsaj smejah, pri njih pra-
 vijo!

Pravijo v Rojanu, da »Zarja« po-
 nejva samo resnim tvrdkam tri lepe
 fante, edino ki so še v zalogi. Cena
 po dogovoru. Plačilo če le mogoče v
 zatu!

Pravijo v Rojanu, da bo »revolu-
 cija«, ker se »Zarja« boji, da ji kdo
 ne ugrabi lepih »pup«, kakor Rimlja-
 ni lepe Sabinke.

Pravijo, da prvi sintomi revolucije
 se že portjajo, ker je prvi minister
 izdal proglas, v katerem pravi, da je
 prepovedano domišljavati se gradim
 »pupam«, da so lepe in še manj to
 trditi.

Pravijo v Rojanu, da »zarjašiče«
 bojkotirajo, toda ker niso vse lepe,
 se je bati, da bojkot ne bo uspel in
 bodo zato proglasile »štrajk«.

Pravijo v Rojanu, da je orkester
 Banke Adriatike godel na predvečer
 poloma: »O jes, non ho piu banane.
 — »Mali list«, ko je to slišal, je od
 veselja znorel, neki rojanski komu-
 nist pa je od veselja ves nor intoni-
 ral: »Giovinezza! Giovinezza!«....

Pravijo, da se bo Rojan imenoval
 čez tisoč let drugače in sicer: »Pran
 sem bil in v pran sem se spremenil«
 — Spadal pa bo v Balkansko koloni-
 jo in bo Sovjetska podrepublika. V
 rojanskih kosarnah pa bo nastanjene
 »Krasnaja arnija«....

Pravijo v Trinko, da vašega »pra-
 vijo« Čuk na palci ne razume, če se
 še bolj napenja. Drugič lepše in bolj
 jasno.

Pravijo, da nekatere pupe iz Gor-
 skega Vrha prav rade sprejemajo tol-
 minske fante.

Pravijo, da kdor hoče čuti slavčka
 mora v Kobjeglavo priti.

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH (AL RIBASSO)

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE na vogalu
 Via Cavuor.

Sedaj kupujejo vsi v trgovini „AL RIBASSO“

Ugodne cene, trajnost blaga in velikanska izbira vsakovrtnih predmetov sestavljajo važnost našega razpro-
 dajanja, ki se vedno višje povpenja in prekaša vsako konkurenco.

Vsled hudega mrazu v naši deželi (Friuli) so
osrednja skladišča v Milanu odposlala po brzo-
vozu celi vagon težkega zimskega blaga za paletò
za gospode in za gospe; flanele, pregrenjala, ple-
tenine šjali itd.

Razprodaja se prične danes z 20 do 30 od-
sto popustom do resnične vrednosti.

Velika zaloga paleto-plaščev za gospode in gospe, oblek za lovce, izgotovljenega perila, platnena in
 cvrnatega v vseh visočinah. Prti, brisače, servijeti, pletenine »Piandra« iz platna in tkanine, tepihi, corsie
 iz jüta in kako, zagrinjala, pregrinjala za mobilijo, odeje, koltri, platno v vseh visočinah, opreme za neveste,
 celotne opreme za restavracije, zavode, izgotovljeni štramaci iz žime in lanu.

Če blago ne ugaja, naj si bo vsled kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

